

crònica del canvi

8 DE NOVENBRE DEL 2003 // Núm. 6

Pasqual Maragall va acompanyar Javier Gurruchaga cantant una versió de *All you need is love* dels Beatles en un acte de campanya a Badalona.

Foto: EPIA/AMIBZ

Maragall: "La nostra bandera és el programa social"

Les prioritats del PSC són l'educació, l'accés a l'habitatge i els ajuts a la família

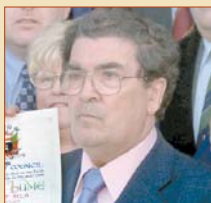
El Govern del Canvi té previstes accions a 40 barris per garantir la cohesió social

El candidat vol universalitzar el servei de tele-alarma per la gent gran que viu sola

La despesa social a Catalunya s'ha allunyat de la mitjana europea en els darrers anys

Pàgines 6 i 7

ENTREVISTES

John Hume:
"Catalunya pot mostrar al món que és possible la convivència i el progrés en pau"

Pàgina 4

Pere Casaldàliga:
"El neoliberalisme exclou la majoria de les persones"

Pàgina 11

Anna Veiga:
"Donar més diners a la guerra de Bush que a la recerca és una vergonya"

Rosa Cullerl:
"El canvi o l'alternança són bons en sí mateixos"

Pàgina 10

TRANSPORTS

► **El PSC vol que a la regió metropolitana de Barcelona hi hagi 112 nous kilòmetres de metro**

L'objectiu és que aquest territori disposi d'una xarxa de transport públic ferroviari com les de París o Berlín.

Pàgina 8

Falta

1

setmana
pel
canvi

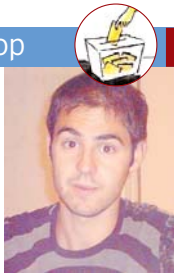
LÍNIA DIRECTA

per primer cop

ALEXIS SÁNCHEZ:
entre el mur i la distorsió

Per primer cop decidirà sobre tot un president de la Generalitat, i és conscient, diu, de la transcendència del gest "no per la votació en sí, sinó perquè cada vot té conseqüències, i és la responsabilitat de cadascú".

El primer cop que va posar-li imatges a aquella paraula gris que era "política" va ser l'any 89, amb la caiguda del mur de Berlín. "Era un nen, i ho vaig veure a la tele, a classe havien parlat de política, de l'esquerra i la dreta, però aquelles imatges se'm van clavar a la re-

tina: allò era la política!". Potser per això, l'Alexis no entén l'abstenció, i sentència que "la culpa la tenen els polítics només en part perquè els mitjans de comunicació distorsionen la realitat". "Si tinguéssim tots una bona informació no deixariem passar l'oportunitat de decidir"

val més callar

Jordi Pujol

"La nova generació de polítics de CiU es magnífica, un bon exemple en són Mas, Duran i Lleida, Felip Puig i Pere Esteve. No, no, votat dir Pere Marcias, no Pere Esteve"

Josep Piqué

"Si tenim responsabilitats de govern es garantirà l'entrada d'oxigen i altres nous"

José Mª Aznar

"Nosaltres hem recolat els pressupostos catalans mitjantment i ells (CiU) només se"

Artur Mas

"El PP ens ha donat l'esgueta i no soldrà que anem darrere d'ells com anyells obedients"

finestra oberta

Sunta Sogas, directora de l'escola pública El Sagrer de Barcelona.

"La Generalitat no ha apostat per l'escola pública"

—Quin és el principal impediment per aconseguir un sistema públic educatiu de més qualitat? —Una de les qüestions més greus ha estat la falta de planificació a mig i a llarg termini en la immigració. S'hagués pogut preveure i seguir l'exemple dels països nòrdics i no acabar fent com França i Anglaterra, on s'ha resolte fatal. Els nanos es concentren a determinades escoles amb el perill de crear guetos i arriben a mig curs i se'n van quan la família canvia de lloc. Això no permet cohesionar cap projecte educatiu, distorsiona la classe i fa que per contra, hi hagi cert rebuig. L'altra gran qüestió és l'aplicació de la LOGSE, una llei que era progressista però a la qual els governs de dretes no han destinat el pressupost adequat. No es pot fer amb guix i pissarra i sense recursos humans tot el que proposa la llei. S'ha de dotar els centres de més personal, i tampoc no hi hagué esforços a la formació.

—Es diu que els professors estan 'cremats'... —Se'n fa responsables de tots els problemes socials dels nens. No tenim cap reconeixement per part de la comunitat i en canvi se'n tracta com l'únic lloc on s'han d'ensenyar valors, a menjar bé, a quadrar-se quan cal. I en realitat, la resta de la societat no se'n fa corresponsable. Tota la informació que els nens reben de fora de l'escola forma part

també de l'educació. No n'és l'escola l'única responsable i tot això comporta un desprestigi.

—Hi ha discriminació respecte de l'escola privada? —La Generalitat no ha apostat per l'escola pública, sembla que els únics defensors som els pares i els mestres, i pel Govern sembla que sigui un redupte per la gent que no pot pagar, quan hauria de ser per tota la població. El problema està en la privada concertada, majoritàriament religiosa, que s'alimenta de diners públics però que no és objecte del control de la pública. Aquesta és qui ha d'atendre tothom.

—Què n'esperes del nou Govern? —Que les coses encara no vagin a pitjor. Tenem una llei progressista que ha estat mal aplicada, però és que ara, amb la nova llei del PP, la LOCE, retrocedim cinquanta anys. Espero que no s'apliqui. I d'altra banda li demano que es plantegi prestigiar l'escola. Demanem corresponsabilitat de tots els implicats en el futur dels joves i els nens.

Joan Mateu, comerciant (Eix Comercial de Sant Andreu, Barcelona)

nir-hi tan bona relació com hem tingut amb el consistori.

—Quins dèficits hi ha hagut? —De participació de la base comercial en les decisions que l'afecten, que hi hagi més sintonia alhora de fer el disseny de les polítiques comercials, que es facin els estudis necessaris en temes com els horaris comercials, la LAU...etc.

—Què passarà amb la liberalització dels horaris? —Es una llei injusta feta pel Govern central. Quan entri en vigor, el 2005, hi haurà llibertat absoluta d'horaris. Això és injust i no beneficia ningú, ni el consumidor. Obrir els diumenges no significa que la gent compri més i provocarà a més una irremediable pujada de preus perquè has de pagar més despesa, més personal. És una llei pensada únicament per les grans superfícies i que perjudicarà molt el petit comerciant.

"Volem tenir del Govern el suport que hem rebut de l'Ajuntament"

—La transformació del barri de Sant Andreu és un referent. Com ho heu fet?

—Som una de les primeres grans experiències de l'anomenat urbanisme comercial i n'estem molt satisfets, però va començar per una qüestió de vida o mort, fa deu anys, perquè a l'extrem de Barcelona ens vam veure molt afectats per les grans superfícies: en teníem dues a dins i set a només deu minuts en cotxe. Hi va haver una gran sintonia amb l'Ajuntament de Barcelona, excel·lent, perquè va actuar de forma agressivament solidària.

—Què n'esperes del proper Govern? —Espero que tracti el comerç amb la mateixa qualitat de relació que l'Ajuntament. Esperem te-

—El Govern de CiU ha ajudat el petit comerç? —En el moment en que es va fer la llei de comerç de Catalunya, es va fer partint de la base que el comerç del futur era la gran superfície i que el petit comerciant estava poc format i no tenia futur. Això va ser fatal. Després la realitat els ha fet canviar de posició, però tot i això encara actua amb certa desconfiança.

—Què convé a nivell comercial al país? —El Govern ha de tenir clar que no podem repetir el fracàs francès, on per culpa de centenars de centres comercials a les afores de les ciutats, més de mil pobles han quedat sense ni una botiga, ni un forn.

EL TIRADOR

crònica del canvi

Edita: Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)
Producció: Magentamedia s.l.
Consell Editorial:
Javier Cercas
Narcís Comadira
Antoni Dalmau
Anna Duocastella
Rafael Nadal
www.psc.es
www.maragall.org

Adreça: c/Nicaragua 75 08029 Barcelona
Dipòsit Legal: GI-1268-2003

ELS EFECTES DE LA FALTA D'UNA LLEI ELECTORAL PRÒPIA CATALANA

El sistema electoral de CiU castiga l'esquerra plural

Gabriel Colomé és professor de Ciències Polítiques de la UAB

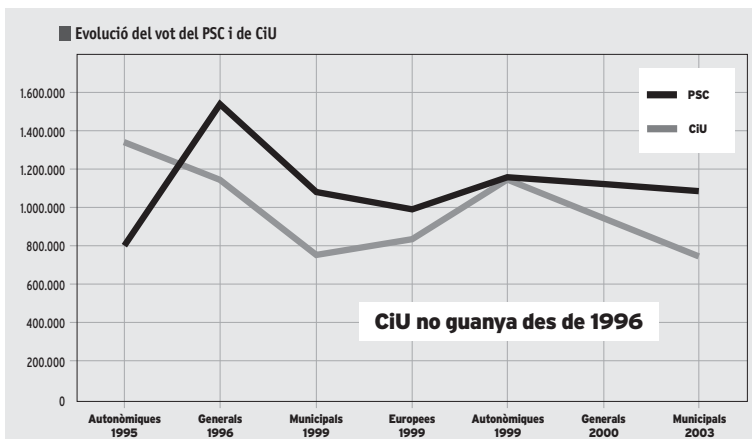
GABRIEL COLOMÉ

El diumenge 16 de novembre els ciutadans de Catalunya hauran de decidir entre continuar o canviar en el govern de la Generalitat. Aquesta elecció tanca de manera definitiva l'impasse que es produí el nit del 17 d'octubre de fa quatre anys, quan els catalans atorgaren la majoria de vots a Pasqual Maragall però el sistema electoral distribuï una majoria d'escons diferent favorable a Jordi Pujol.

Cal recordar que el 16 de novembre les eleccions se celebraran amb uns condicionaments impropis del sistema polític. En primer lloc, la inexistència d'una llei electoral pròpia, incomplint la transició quarta de l'Estatut d'Autonomia. Catalunya elegí els seus representants encara avui en dia amb la normativa espanyola. En segon lloc, la distribució d'escons es realitza amb el cens de la població de

En 23 anys a Convergència i Unió no li ha interessat que el Parlament aprovés una llei electoral catalana, tot i que està prevista per l'Estatut. Les eleccions es regeixen encara per la llei

estatal que deixa sense representació molts vots obtinguts per les forces minoritàries de l'esquerra a les circumscripcions de Lleida, Girona i Tarragona. El benefici ha estat per CiU

CiU no guanya unes eleccions a Catalunya des dels comicis autonòmics de 1996, on va perdre la majoria absoluta. Des d'aquella data la federació nacionalista conservadora ha anat perdent una part de la seva base electoral.

1979, la qual cosa crea una distorsió prou evidents a la llum dels resultats del 1999. Els pares estatutaris varen pensar la composició del primer parlament en una lògica fundacional, sabent que aquest nou Parlament s'atorgaria una llei electoral. En 23 anys de govern de Jordi Pujol, CiU no ha estat capaç de fer aprovar una llei per consens que evités dependre de la normativa estatal. La raó és simple. El vot en les tres circumscripcions menys poblades afavoreix a CiU, mentre que l'esquerra, en general, i el PSC, en particular, és castigat pel menor pes de Barcelona. El sistema esta-

	Pes demogràfic	Representació al Parlament
Barcelona	76,3%	63,0%
Girona	8,6%	12,6%
Lleida	5,9%	11,1%
Tarragona	9,2%	13,3%

va pensar per compensar els territoris però l'evolució de la població ha incrementat en aquests anys el valor del vot i els costos electorals per escó.

És en aquest sentit que radica la importància del vot de l'esquerra plural en les demarcacions on no té cap possibilitat d'obtenir escó, en canvi, la divisió del vot,

afavoreix el partit nacionalista conservador. Entre el cor i la raó, l'elector d'Iniciativa per Catalunya ha de ser conscient que el seu vot a Girona o Lleida és un vot que pot ser testimonial i no ajudar a sumar a favor de l'esquerra plural.

No hi haurà govern plural si els socialistes no guanyen les eleccions en vots i en escons. No és un

problema de dependència del petit al gran, sinó de sumar esforços que permetin que uns i altres puguin formar govern. Votar Maragall en aquestes demarcacions és votar Iniciativa a Barcelona. Guanyar significa governar. Aquesta ha de ser la raó que guii els electors de l'esquerra plural. El 16 de novembre tot serà possible.

1000 raons pel canvi

Ferran Rañé
Actor

"Canviar per avançar, per capgirar la distribució del benestar, de la cultura, del progrés... es una magnífica aspiració col·lectiva. Cal que la fem possible. Canviar és posar en marxa un camí de canvis successius que ja no es poden aturar. També ens caldrà fer-lo possible."

Alfred Julbe
Entrenador de bàsquet

"Tinc 43 anys i vull viure molts dels somnis dels 70's i primers 80 abans de ser vell. Estic fart de l'ara no toca. Ara toca, per exemple, traçar les carreteres amb seny i anticipació polítiques i acabar amb la sagnia dels morts en accident de trànsit."

Javier Gurruchaga
artista

"Dono suport a Maragall perquè defensa que tothom és igual sense fer diferències ni categories per culpa de l'origen de cadascú."

Trifón Poch
Entrenador de bàsquet

"En Maragall i els socialistes hi veig una sensibilitat diferent a l'hora d'afrontar els problemes del país, una sensibilitat social i també cultural. Els representen aquesta sensibilitat i la mentalitat d'esquerres que Catalunya necessita."

Enric Majó
Actor

"Voto Maragall perquè quan era al capdavant d'aquesta gran empresa que és l'Ajuntament en època dels J100 va demostrar que era possible tirar-la endavant sense corrupcions. En l'acte de la Plataforma Cultural i Espectacle contra la guerra hi va ser."

Abel Folk
Actor

"Els que pensen que no hi ha cap diferència entre dretes i esquerres, segur que són de dretes. A més a més, fa pocs dies l'Aznar preguntava: '¿Para qué cambiar si Cataluña va bien?'. Només per això ja val la pena el canvi."

OPINIÓ

JOSEP MARIA SÒRIA ENTREVISTA JOHN HUME, PREMI NOBEL DE LA PAU

"Catalunya pot mostrar que és possible el progrés en pau"

Josép Maria Sòria periodista

John Hume, és Premi Nobel de la Pau per la seva contribució a la solució del conflicte d'Irlanda del Nord

Eurodiputat i líder del Partit Socialdemòcrata Laborista, sempre ha estat compromès en la lluita per la igualtat de drets i contra la discriminació dels catòlics a Irlanda del Nord

—En quina mesura creu que el model del procés de pau a l'Ulster és aplicable al País Basc?

—Creu que tenen moltes coses en comú. En totes les regions en conflicte qui es divideix és la gent, no el territori. Quan passa això l'acord i el diàleg son l'únic camí per a la pau durable i l'estabilitat.

—Creu que el model europeu de sobirania compartida pot servir per resoldre els problemes nacionals a Europa?

—L'experiència europea ha estat crucial. La Unió Europea es el millor exemple de resolució d'un conflicte de la història. Les nacions que van passar la primera meitat del segle XX en guerra, ara treballen unides. És important examinar els principis de la Unió Europea. Són els mateixos que hi ha darrere del procés de pau d'Irlanda. Primer la necessitat d'acceptar el fet de les nostres diferències i respectar la diversitat. Segon, és el principi d'inclusivitat. En la Unió Europea cada país és representat en totes les insti-

tacions. El tercer principi es el de la reconciliació. La Unió Europea es concentra en les qüestions que uneixen els europeus, especialment el desenvolupament econòmic i la creació de treball. Treballem junts per aconseguir aquests interessos comuns. D'aquesta manera hem assolit un grau d'unitat i cooperació que fa 50 anys ens ha-

gués semblat impossible. Hem après aquestes lliçons a Irlanda i penso que tenim l'obligació moral d'aplicar-les. És també molt important que la Unió Europea difongui aquestes lliçons al món sencer. És per això que he demanat a la Unió Europea l'establiment d'un Departament per a la Pau i la Reconciliació que tingui com a objectiu ajudar els pobles en conflicte a trobar el camí de la pau. La Unió Europea hauria d'exportar la seva filosofia i els seus valors, els seus principis de resolució de conflictes, i no els seus soldats.

—La guerra d'Iraq ha posat en

crisi les Nacions Unides. Creu que encara té possibilitats de ser un actor fonamental en les crisis internacionals?

—Clarament les Nacions Unides passen per un període difícil i l'autoritat del Consell de Seguretat està en qüestió. Tor i això, les Nacions Unides son la institució clau si volem crear un món pacífic en el segle XXI. Crec que les conseqüències a llarg termini de la Guerra d'Iraq reforçaran les Nacions Unides. Cada vegada és més clar que la política unilateral i bilateral en un món globalitzat no pot resoldre els problemes. Acords multilaterals, que tan sols les Nacions Unides poden aconseguir, son l'única manera de resoldre els problemes de les guerres, la pobresa i la degradació ambiental que afecta a tots els països.

—Vostè és amic de Maragall. Qui i en quines circumstàncies es van conèixer? Quin paper creu que pot fer Catalunya en la solució dels conflictes regionals i na-

cionals a Europa?

—Ens vam conèixer pel nostre treball a la Unió Europea. Poc després em va convidar a visitar Barcelona. Pasqual també ha estat a Irlanda diverses vegades i ha sigut un magnífic suport en el nostre procés de pau.

Catalunya pot ajudar en la resolució dels conflictes de dos mane-

res diferents.

Primer, continuant amb la seva ajuda a les àrees en conflicte. En particular estic impressionat per com va reaccionar Barcelona en la guerra de Bòsnia i la seva relació tan estreta amb Sarajevo. I segon, donant exemple. Catalunya pot ser un magnífic exemple de regió dinàmica i activa a Europa, un país que ha caminat cap endavant de forma decidida per oblidar el seu tràgic passat, i on viu i treballa unida una població diversa, si és capaç d'ensenyar això al món, mostrarà que és possible la convivència i el progrés en pau.

Europa hauria d'exportar la seva filosofia i els seus valors, no els seus soldats

Estic impressionat per com va reaccionar Barcelona en la Guerra de Bòsnia

Eudald Carbonell es catedràtic de Prehistòria i codirector de les excavacions d'Atapuerca. Premi Príncep d'Astúries.

EUDALD CARBONELL

L'evolució és un projecte atzarós. Els canvis i les transformacions que es donen en el procés biocultural de la nostra espècie són constants i contrastats científicament.

La cultura de la transformació a través del canvi

La política és la forma d'organització social de la complexitat de les comunitats humanes. Des dels temps dels naturalistes grecs passant per l'esplendor de la Grècia clàssica s'ha fet un abús de conceptes com societat, raó, ètica i estètica. Les ideologies han pretès reformar l'acció política, però aquesta acció, de forma recurrent ha estat sotmesa als interessos del control econòmic o bé a les aristocràcies del poder.

Els territoris són sotmesos a l'organització social i econòmica per tal de poder sobreviure. Independentment de la seva situació l'organització social és obvia i funciona pels mecanismes de la política. Això ha provocat una lluita per la permanència en el poder més enllà dels interessos específicament socials. En aquesta perma-

nència en el poder es produeix de forma voluntària, però també, per comportaments etològics fenòmens de control i autogovernació que discriminin a les persones i als grups dependent de les seves descripcions polítiques. Aquesta situació de perversió és a conseqüència de la nostra etologia, però també, per la necessitat de conservar el poder per ell mateix com a forma de socialització de grups amb interessos determinats i determinants.

És per això que de forma estructural els comportaments d'espècie acaben essent conservadors independentment de les ideologies. Ara a Catalunya tanquem una etapa amb llums i ombres, fet natural al cicle de qualsevol projecte. Cal renovar-lo, cal que s'obrin noves

perspectives que puguin ajudar al canvi, sobretot, si aquest canvi es fa cap a la pluralitat d'esqueres, amb l'esperança que si ens defrauden poden ser obligats a marxar i ser substituïts per altres en els pròxims comicis.

Des de la meua visió pessimista de la possibilitat de canvi de les actuals forces polítiques, aniré a votar pel canvi. Si em pregunteu què és el canvi en la nostra comunitat és la de la contribució de dirigir de forma crítica el futur d'un territori i de la gent que el pobla.

Ara Catalunya viu un final d'etapa. Catalunya necessita ser repensada, el catalanisme necessita ser refundat des d'una perspectiva crítica i actualitzada. Fa falta un plantejament d'esqueres global que integri el que s'ha fet fins ara amb el que s'

Revista de premsa

EL PAÍS 27/10/2003

El deslíz andorrano

Joan Subirats (Catedràtic de Ciència Política de la UAB)

...A Pasqual Maragall se le acusa de proferir maragalladas, pero como comentaba Enric Company en estas mismas páginas, uno acaba viendo en medio de mensajes aparentemente deslavazados un hilo argumental de cierta coherencia en la complejidad que deriva de su propio partido y de la situación del socialismo en España, y por encima de todo, detrás del candidato hay una historia. La foto no es plana, tiene mucha textura. Para unos buena, para otros mala, para algunos excesivamente ambigua, pero indudablemente no hay quien pueda separar al candidato de su pasado antifranquista, de su excelente gestión en los primeros años de municipalismo democrático, de su capacidad para manejar la complejidad olímpica, o del esfuerzo para colocar a Barcelona en el mundo/.../En contraste con todo ello, la candidatura de GIU tiene ciertas dificultades estructurales que, por mucho dinero y empeño que se ponga en ello, están aflorando cada día que pasa. La escapada andorrana es para mí un ejemplo de ello. Nadie sabe aún lo que es GIU sin Pujol. Probablemente, todos podemos imaginar lo que sería GIU sin Pujol, pero con Roca Junyent o con Trias Fargas si ello fuera aún posible.../Es indudable que necesitamos renovación, ideas nuevas y personas que encarnen ese cambio. Pero esas personas, dando por supuesto que tienen valores y que representan opciones ideológicas claras, tienen que saber transportar, transmitir y convencer de esos valores, y muchas veces algunos de los nuevos políticos transmiten más profesionalidad que contenido. Me puedo equivocar totalmente y, como dice Pujol, sólo el 16 de noviembre sabremos si todo eso ha sido importante o una simple lucubración de opinante. Pero, para mí que del deslíz de Andorra se trasluce un problema de fondo. ¿Qué es GIU sin Pujol aparte de un conglomerado de cargos políticos, una buena articulación de intereses y una militancia desconcertada?

Maragall, la gran esperança

Odón Elorza és alcalde de San Sebastián

ODÓN ELORZA

Les eleccions que se celebraran a Catalunya representen la gran esperança tant per als bascos com per al conjunt dels ciutadans que desitgen una orientació clarament federal de l'Espanya autonòmica.

Som molts socialistes, la immensa majoria, que observem Catalunya amb l'esperança i el desig que ens faci arribar una alè d'aire fresc i regenerador de la democràcia, que permeti desenvolupar l'Espanya plural amb tota convicció, abans que els nacionalismes ens embarquin en camins sense retorn, perquè estan plens d'incerteses.

Maragall ens ajudarà a posar equilibri i racionalitat a un futur molt complex per a Euskadi i per a la democràcia a Espanya

En aquests moments, el sentit patrimonial que tenen el PNV de Catalunya i d'Euskadi, o la interpretació que fa el PP de la Constitució, frenant-ne una evolució necessària d'acord amb les noves realitats del segle XXI,

són els grans obstacles per aconseguir una Espanya més cohesionada que recuperi la il·lusió per a la política.

Per això, l'aposta que fa Pasqual Maragall per una Catalunya més forta i socialment avançada, suposa una garantia per a la democràcia i un model d'organització en clau federal com a contrapès responsable a les orientacions sobiranistes dels nacionalismes.

Tinc la convicció que els catalans estan cridats, com sempre, a posar equilibri i seny a les postures polítiques enverinades que ens trobem a diari en l'escenari polític basc i espanyol. Iestic segur que Maragall jugarà un paper protagonista en aquest moment decisiu perquè guanyarà les eleccions.

Només amb l'aprofundiment de la democràcia i la recuperació per part del Partit Socialista del seu espai sociològic natural —amb Catalunya al capdavant—, amb un canvi d'actitud del PP i del nacionalisme i amb un funcionament de l'Estat que respecti la seva identitat plural, es podran establir les bases per recuperar l'harmonia en una nova etapa de diàleg i fidelitat constitucional pactada entre tots. Perquè a ningú se li escapa que el PP ha provocat la pèrdua de qualitat de la democràcia. Es percep un Estat de dret i un sistema polític contaminat pel poder prepotent de la dreta. Les conseqüències més recents estan essent, aquest any, la crisi de credibilitat del poder judicial, els excessos en les Lleis que s'anomenen Bàsiques, les polítiques reaccionàries en matèria d'educació, sòl i habitatge o immigració, la paralització del Senat, la presència vergonyosa i imposada d'Espanya en la guerra d'Iraq, el drama ecològic

del Prestige o el frau electoral a la Comunitat de Madrid.

La visió i el llegat polític d'Aznar no es correspon amb la realitat plurinacional i pluricultural d'Espanya. El PP no ha estalviat atacs

institucional, un revulsiu cultural que proporciona una nova dimensió a la cultura, a la difusió, a la producció i a la creació; és motiu de solidaritat federal i garantia de pluralitat, estímul i respecte; i suposa un pont d'enllaç amb Europa en el marc d'una nova

Constitució continental que desenvolupa els drets socials i culturals de la nova ciutadania europea que depassarà les inèrcies i els límits dels estats-nació.

En definitiva, és l'arriex d'un nou catalanisme que, com diu Joaquim Nadal, defineix els objectius, formula els projectes i aclareix els camins. Un catalanisme que reafirma els valors, socialitza les prestacions, redreça el territori, preserva el patrimoni, combina el creixement econòmic i la qualitat, regenera els barris i les ciutats i garanteix la convivència. Que modernitza l'administració, saneja la democràcia i reforça la identitat. I també treballa

la cohesió, redueix les diferències, lluita contra les desigualtats i no es resigna davant la pobresa. Aplica coratge i sensibilitat, un nou estil, noves maneres en la governació de les coses públiques de Catalunya.

Per tot això vull que Pasqual Maragall guanyi les eleccions catalanes perquè, a més de la seva enorme experiència política i de gestió, les seves dots d'estadista, el seu catalanisme progressista, la seva aposta per una convivència en llibertat, vocació europeïsta i la seva plena acceptació del pluralisme polític del País, ens ajudarà a tots a posar equilibri i racionalitat a un futur molt complex per Euskadi i a la democràcia a Espanya.

Nous camins, noves idees, nou catalanisme

Joaquim Nadal és cap de llista del PSC per Girona

JOAQUIM NADAL FARRERAS

Catalunya es troba en una cruïlla transcendental. Ens trobem davant l'esgotament d'un model. Tinc el convenciment que per comprendre l'abast d'aquesta cruïlla ens hem de remuntar als inicis del segle XX. Efectivament, fa menys de cent anys va reeixir a Catalunya un grup dirigent que, amb no poques dificultats i algunes contradiccions, va saber elaborar i desenvolupar un autèntic programa nacional.

En l'efervescència creativa i crítica del transit del modernisme al noucentisme es va donar cos a un autèntic ressorgir cívic, cultural i polític que, primer la Mancomunitat, aquesta amb els Ajuntaments, i finalment la Generalitat republicana es van encarregar de posar en pràctica. Es va construir l'entramat bàsic d'una identitat moderna d'arrels històriques profundes i es van dissenyar les bases per explorar i explotar totes les potencialitats de Catalunya en el terreny econòmic, cultural i polític. Ara no els desallarguem, convé únicament retenir que treballarem gairebé un segle som encara tributaris en molts aspectes d'aquella herència i d'aquell programa.

Hem viscut fins a dates molt recents d'aquells projectes i la filosofia política de les albrors del segle XX ha impregnat tota la centúria amb els seus valors i la brutal frenada del franquisme. Però ja als inicis del segle XXI no deixa de ser simptomàtic que estiguin culminant ara alguns dels símbols i dels projectes més emblemàtics i gairebé mítics d'aquell gran moviment com és el cas del Museu Nacional d'Art de Catalunya. Podríem dir que en part hem viscut d'algunes inèrcies nacionals desenvolupades fa un segle i que encara ens queden per cobrir alguns dels dèficits assenyalats en aquell moment.

Jordi Pujol va heretar en part aquell programa. Potser d'una forma inconscient i gairebé sense voler-ho. Però va decidir adoptar sense maios les propostes incompletes, inacabades o interrompudes d'aquell programa nacional. I va preferir dedicar-se a transcendir en el terreny doctrinal aquell moment històric a base d'elaborar un pensament més intimista, més voluntarista, fins i tot més patriòtic, si es vol. El personalisme de Jordi Pujol —doctrina, virtut i defecte al mateix temps— va beure de moltes fonts i d'algunes idees i creences molt personals i amb elles ha anat desenvolupant un cos de doctrina catalanista que ha evolucionat amb el temps. En el seu cas personal cap a posicions arrelades de regeneracionisme identitari, de voluntarisme, de pragmatisme.

Convé constatar que, en l'evolució més recent de Catalunya, el programa polític de Jordi Pujol, o la seva plasmació governamental, ha anat perdent empena. S'ha anat afinant el fil vermell de la continuïtat nacional i doctrinal que propugnava i els elements essencials del seu programa nacionalista han perdut entitat. En part perquè la seva contínua introspecció no li ha donat oportunitat de calibrar les mutacions socials i econòmiques de la nostra societat.

Al final del trajecte i en els nous interptes de l'ideari pujolista hi trobem més autosatisfacció que orgull legítim, més autocomplaença

que autoestima, més burocràcia que patriotisme, més inèrcies que empena i projectes, més resignació fins i tot que exigència crítica.

Les persones que el mateix Pujol ha elegit per a la interpretació del seu ideari no són una bona rèplica del mestre, són una simple còpia i una mala aplicació pragmàtica i interessada d'aquestes idees, sense ànima i sense sensibilitat. El nacionalisme català s'ha situat en un carreró sense sortida i ens installa en un erm d'idees que no augurarà res de bo en el cas que trobés un ressò electoral suficient.

Les persones que el mateix Pujol ha elegit per a la interpretació del seu ideari no són una bona rèplica del mestre

En aquesta cruïlla ha arribat l'hora de la refundació del catalanisme. Ha arribat el moment d'atorgar un nou sentit a la diferència. Una diferència cultural, social i econòmica que és indiscutible però que en sí mateixa ja no és garantia ni de cap superioritat, ni de bon tros de cap lideratge que en part potser hem perdut.

Tinc el convenciment que la proposta de Pasqual Maragall i de la candidatura del PSC-Ciutadans pel Canvi sabrà interpretar i sabrà encarnar l'actual circumstància del canvi històric que ens ha correspost administrar.

Pasqual Maragall ha demostrat la seva capacitat d'anàlisi, de reflexió, de gestió. I aplica tota la seva passió, la seva intuïció i la seva capacitat per generar noves idees i noves propostes a un projecte polític per a la Catalunya del segle XXI amb més ambició, més cohesió, més seguretat. Amb el convenciment inequívoc que per abordar a fons els problemes pendents s'ha de plantejar amb claredat que la millor manera de defensar Catalunya és que Catalunya disposi

d'un model, d'una idea d'Espanya, i que sàpiga convèncer i aplicar-la.

De la mateixa manera, el paper de Catalunya a Europa, dissipats tots els dubtes i establerts els principis que nodreixen l'Espanya plural, el seu caràcter plurinacional, pluricultural i plurilingüístic, neix de la simple observació estratègica del mapa. L'oportunitat de convertir Catalunya en una peça essencial, en un políactiu sim d'articulació de l'Europa meridional, rúta d'un engranage que, de moment, cruix per les dificultats d'afirmació d'un nou model constitucional europeu, passa per atorgar als socialistes catalans l'oportunitat que ens ha estat negada durant dècades i successives convocatòries electorals.

Maragall sap que l'encaix de Catalunya a Europa i amb Espanya és només una part dels seus compromisos amb els ciutadans de Catalunya. D'aquí que vagi prenent cos, sòlidament, el programa social del canvi, que és un compromís a fons amb els ciutadans i ciutadanes per abordar una millora de l'administració i dels serveis públics i per aplicar un revulsiu a la nostra economia dotant-la de les infraestructures escamotejades fins ara.

Màrius Serra fa anys va escriure sobre el retir romà de Maragall que alimentava un permanent dubte hamletí. Dissipat aquest dubte i assumits amb plenitud tots els compromisos, Pasqual Maragall, amb la solidesa de la seva obra de govern municipal, aborda ara el repte del futur amb creativitat, empena i convenciment i convertit en un autèntic jardiner d'idees fent seus els versos d'un altre Shakespeare, el del primer sonet, en traducció de Salvador Oliva:

"De criatures belles, en volen increment perquè no mori mai l'explorador de la rosa sinó que, quan marceixi el temps la més descloua tingui una tendra herava per fer-nos-la present."

No tinc cap dubte que el veredict de les urnes sabrà llaurar el futur que Catalunya es mereix i necessita.

1000 raons pel canvi

Felipe González, President del Govern

"La victòria de Maragall és molt important per Catalunya però també per Espanya. Es dirimeix el propi futur d'Espanya posat en perill per la política d'extrema dreta i de nacionalisme exclouent del PP. Maragall ha de guanyar per una qüestió de salut pública".

Manuel Chaves, President d'Andalusia

"Maragall és el referent de l'Espanya plural. Jo sóc andalús i vull que tots els andalusos que ara també són catalans el votin".

Patxi López, Secretari general del Partit Socialista d'Euskadi

"Molts dels que em critiquen em diuen que m'estic 'maragallitzant'. Doncs bé, jo estic orgullós de compartir idees amb Pasqual Maragall".

José Bono, President de Castilla-La Mancha

"Coincideixo amb Maragall en el seu afany pel progrés de la societat, en l'ambició de futur, en la creença radical d'igualtat i en la solidaritat amb totes les persones del planeta. El millor que li pot passar a Catalunya és que Maragall guanyi les eleccions".

L'HERÈNCIA QUE DEIXA CIU, ANALITZADA PEL CATEDRÀTIC VICENÇ NAVARRO

L'Estat del Benestar es queda completament curt a Catalunya

El treball *L'Estat del Benestar a Catalunya*, del catedràtic Vicenç Navarro, demostra que, després de 23 anys de govern de CiU, queda un país amb els drets socials molt reduïts

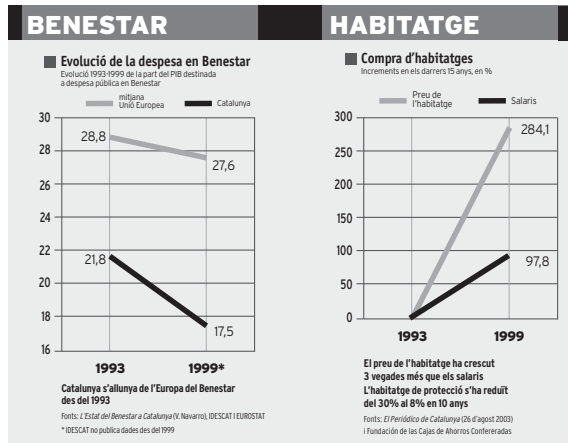

Vicenç Navarro és catedràtic de Polítiques Públiques de la Universitat Pompeu Fabra

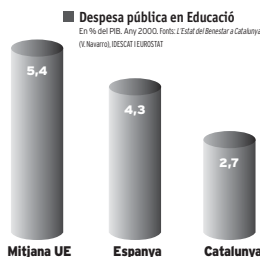
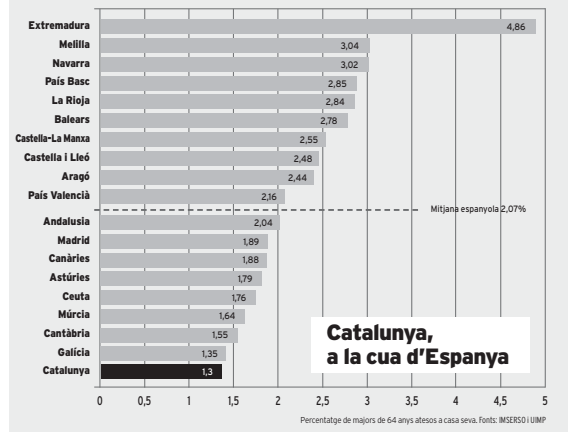
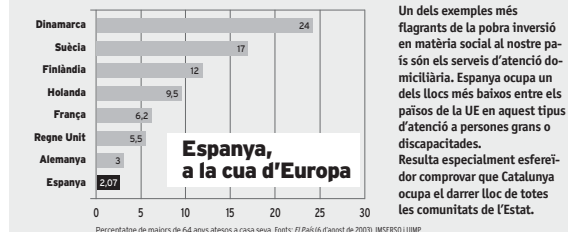
L'Estat del Benestar a Catalunya està poc desenvolupat. La despesa pública en àrees sobre les quals el govern de la Generalitat té plena responsabilitat (educació, sanitat, serveis i ajudes a les famílies, serveis domèstics per a les persones grans i amb discapacitats, residències de gent gran, habitatges assistits, escoles bressol, habitatge social i prevenció de l'exclusió social) és (segons dades de la pròpia agència estadística de la Generalitat, IDESCAT, publicats fins a

l'any 1999) dels més baixos de la Unió Europea. I la situació està empitjorant ja que l'increment dels ingressos a l'Estat espanyol, resultants del creixement econòmic i de l'augment dels impostos (en els pressupostos de l'Estat aprovats pel PP amb el suport de CiU) s'ha destinat a l'objectiu de l'equilibri pressupostari en comptes de continuar reduint el dèficit social d'Espanya (inclosa Catalunya) amb la Unió Europea, quelcom que sí es va fer durant els anys 80 i a començaments dels 90. La conseqüència és que el pressupost de l'Estat espanyol té, fins i tot, superàvit, mentre que Catalunya i Espanya tenen el dèficit més important en despesa pública de tots els països de la Unió Europea. La col·laboració CiU-PP no ha estat bona per al benestar de la població, ni a Catalunya ni a Espanya.

Aquest dèficit de despesa pública social s'accentua a Catalunya degut a les prioritats del govern de Convergència i Unió que, sistemàticament, ha afavorit els serveis privats en detriment dels públics. Així, la Generalitat, per exemple, proveeix el subsidi més alt d'Espanya a l'escola privada mentre que la despesa per alumne a l'escola pública (tant a la primària com a la secundària) és de les més baixes de l'Estat i aquesta és, al mateix temps, una de les més baixes de la Unió Europea). Una situació semblant passa amb la sanitat, on també es produeix aquesta dicotomia

AJUT A LES FAMÍLIES Atenció domèstica (a les persones grans o amb discapacitats)

public-privat, afavorida pel Govern de la Generalitat. La reforma de l'atenció primària sanitària és de les més retardades d'Espanya, juntament amb la de Galícia. Els metges i infermeres de Catalunya són els pitjors pagats a Espanya. En canvi el cos de mossos d'esquadra és, de totes les policies de l'estat, la que rep el salari més alt.

Aquesta polarització públic-privat no és bona ni pels que fan servir els serveis privats ni per aquells que utilitzen els públics. Per exemple, mentre la sanitat privada pot ser millor que la pública pel que fa a la capacitat d'elecció

dels metges, en el tracte personal i en el confort, la pública és molt millor que la privada en la competència científica del personal i en el seu material tecnològic. El que cal és un sistema públic únic en el qual hi hagi capacitat d'elecció, un tracte digne al malalt i al personal i on existeixi confort, conservant la gran competència científica i tècnica del sistema públic. Això requereix un increment de la despesa pública sanitària que serveixi a totes les classes socials. Una cosa semblant passa amb les escoles.

La política de la Generalitat és també criticable pel poc desenvolupament de les escoles bressol, dels

serveis domèstics que atenen persones grans o aquelles que pateixen discapacitats, dels habitatges assistits i residències públiques. L'escassetat d'aquests serveis representa una sobrecàrrega enorme per a les famílies i molt particularment per a les dones. La dona catalana és qui cobreix les grans deficiències de l'Estat del Benestar a Catalunya.

Cal un canvi substancial en les actuacions del Govern de la Generalitat. És necessari que les forces progressistes, liderades per Pasqual Maragall introdueixin unes polítiques públiques que permetin més cohesió i benestar social al nostre país.

Suport sindical a Pasqual Maragall

Només iniciar-se la campanya electoral, en un acte amb sindicalistes a les Cotxeres de Sants de Barcelona, Pasqual Maragall va garantir una Catalunya "del poble" que procurarà sobre tot crear ocupació. Davant la presència d'afiliats de la UGT, CCOO i US-TEC, el candidat del PSC va prometre oferir a 250.000 aturats formació professional perquè es reciclin. "El principal problema avui no és només l'atur, sinó la temporalitat i la precarietat en el treball, que s'ha convertit en un nou risc laboral", va subratllar Maragall, que va fixar l'objectiu de reduir fins a un 15% la temporalitat en la contractació i lluitar de manera dràstica contra la precarietat del treball. Les propostes laborals del Partit dels Socialistes de Catalunya van especialment dirigides a combatre la sinistralitat laboral amb controls, inspeccions i prevenció. "La sinistralitat no ha parat d'augmentar, en els últims deu anys, 1.609 persones han mort en accident laboral", va recordar el líder socialista.

Pasqual Maragall durant l'acte celebrat fa alguns dies a les Cotxeres de Sants de Barcelona

Foto: XPR/ALVAREZ

SEGURETATS

L'equip Maragall es proposa reforçar l'estat del benestar a més de resoldre el dèficit policial

EL PSC VOL AVANÇAR EL DESPLEGAMENT DELS MOSSOS A TOT CATALUNYA

Seguretat i política social van unides

Garantir el dret a la seguretat dels ciutadans, és segons el projecte del PSC, treballar perquè hi hagi tranquil·litat en els carrers, barris, pobles i ciutats, però és també fer que hi hagi estabilitat en

el treball, que les famílies tinguin seguretat econòmica a l'hora d'accedir a l'habitatge, facilitar l'emancipació dels joves o donar confiança a les parelles que volen tenir fills i no poden.

BEA FAJARDO

En la majoria d'enquestes, la seguretat ciutadana s'ha convertit en una de les principals preocupacions dels ciutadans. La delinqüència ha augmentat un 20% a tot l'Estat durant els anys de govern del PP malgrat les grandiloqüents promeses de més d'un governant. Per exemple, i segons un informe elaborat pel ministeri de l'Interior espanyol, Tarragona és la segona província a Espanya amb una taxa de criminalitat més alta (64 infraccions per cada 1000 habitants).

El problema s'agreuja per la situació de provisionalitat a causa del procés de substitució dels cossos policials en el marc del desplegament dels Mossos d'Esquadra. Pasqual Maragall ja ha denunciat en més d'una ocasió "la necessitat d'avançar el desplegament dels Mossos d'Esquadra per l'any 2007" i arribar així a l'anhelat comandament únic per la Policia de Catalunya. Es tracta de superar una situació que és especialment greu a la Regió Metropolitana i al Camp de Tarragona, on molts alcaldes han hagut d'assumir la responsabilitat sobre la inseguretat que el Govern de la Generalitat encara no ha assumit.

El propòsit d'un govern de Pasqual Maragall és crear 7.500 noves places de policia en els propers 4 anys però paral·lelament i des del primer instant, incorpo-

rar als Mossos d'Esquadra agents del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil residents a Catalunya, en una proporció més gran de la que ha imposat la Generalitat. El PSC vol que el govern de la Generalitat tingui autoritat plena en matèria de seguretat amb un conseller d'Interior que

El govern Maragall crearà 7.500 noves places de policia en els propers 4 anys

El PSC té previstes actuacions prioritàries a uns 40 barris per garantir la cohesió social

n'ha de ser el màxim responsable. Es preveu donar a la Junta de Seguretat de Catalunya l'estatus de veritable òrgan de coordinació amb el Govern Central i reforçar les juntes locals de seguretat, presidides pels alcaldes. Es promourà la justícia ràpida i la justícia municipal per posar fre a la petita delinqüència i als reincidents múltiples.

Per garantir l'estabilitat i la tranquil·litat dels barris, especialment aquells que han rebut més immigració, es vol millorar la qualitat de l'escola pública i del sistema d'assis-

tència sanitària i d'ajudes a famílies, com a mecanisme més important de prevenció de la inseguretat. El PSC té planificades actuacions urgents en aquesta direcció a uns 40 barris de Catalunya.

MENYS SINISTRALITAT A LES CARRETERES

L'any 2002 es van produir a Catalunya 21.465 accidents de trànsit, que van provocar un total de 30.600 víctimes, de les quals hi va haver 812 morts.

Els accidents de trànsit són la primera

causa de mortalitat entre la població de 15 a 34 anys.

El PSC-Ciutadans pel Canvi s'ha proposat un pla per reduir la sinistralitat a causa dels accidents de trànsit a la xarxa viària catalana, amb l'objectiu d'aconseguir un 50% menys de víctimes a les carreteres abans de l'any 2010, com és l'objectiu de la UE. Per arribar a aquesta meta, es volen eliminar punts negres de la xarxa viària, que ja s'han identificat, incrementar l'educació i formació viàries i promoure campanyes per evitar la ingesta d'alco-

hol abans de conduir, entre d'altres mesures d'aplicació urgent.

Es constata la situació d'indefensió en què queda la víctima d'accident i la seva família quan el vehicle agressor no tenia contractada la corresponent assegurança, quan el vehicle es trobava en situació de préstec sense la llicència obligatòria que l'habilita per a la conducció, i proposen establir un sistema d'ajuda immediata, en forma d'avançament de la indemnització, que pugui ser gestionat des d'una Oficina de la Victima, de nova creació.

Actuacions per superar "les pors" dels ciutadans

Amb l'objectiu de donar confiança a les famílies de Catalunya en el seu present i en el seu futur, el PSC ha previst un ventall de mesures que ataquen directament les principals fonts de preocupació actual: accés a l'habitatge, ajuda a la gent gran, educació, sanitat, etc.

Polítiques d'ajut a les famílies amb infants: Establir una prestació anual de 600 euros per fill fins als tres anys. Crear 30.000 noves places públiques d'escola bressol.

Serveis per a les persones grans: Més assistència sanitària i habitatges

amb serveis per facilitar que les persones puguin envellir en el seu propi entorn familiar i personal. Universalitzar en 4 anys el servei de tele-alarma per a les persones grans que viuen soles i 10.000 noves places públiques de residència.

Habitatge assequible: Construir 42.000 habitatges de protecció oficial en 4 anys, dels quals la meitat seran de lloguer. Establir una desgravació de 600 euros anuals en l'IRPF per a despeses de lloguer. Rehabilitar 37.000 habitatges, tant en el medi urbà com en l'àmbit rural.

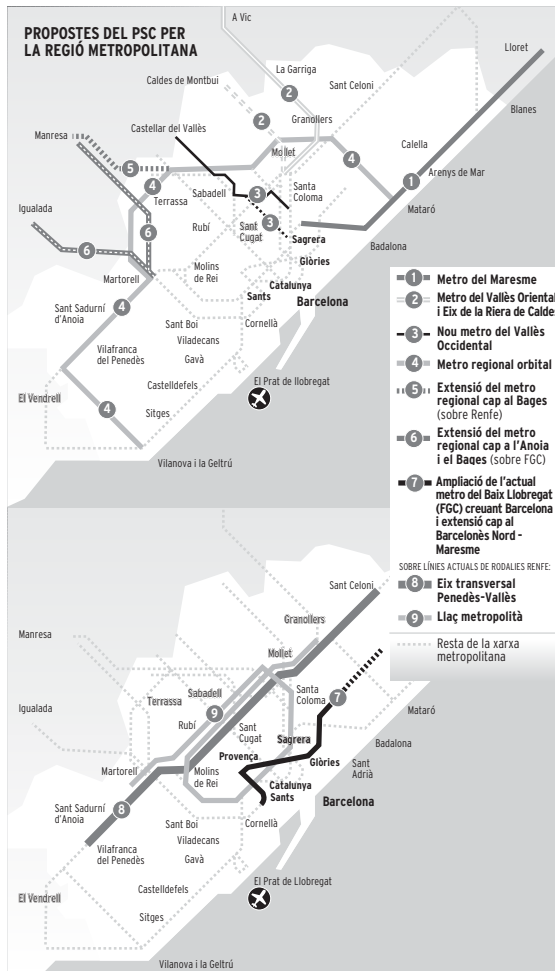
Escola pública de qualitat: Els centres escolars han de ser espais de formació, lleure i esports oferint serveis als barris durant 12 hores, els 7 dies de la setmana. Els centres concertats finançats amb diners públics participaran en la xarxa educativa en peu d'igualtat.

Sistema públic de salut: Garantir un temps mínim de 10 minuts de visita a cada pacient als Centres d'Assistència Primària. Oferir prestacions dentals gratuïtes per a tots els menors de 14 anys. Millorar el confort de les habitacions dels centres hospitalaris.

TRANSPORTS

El equip de Maragall té previst relligar amb metro i ferrocarril el territori format pel Barcelonès, els Vallès, el Maresme, el Baix Llobregat i el Garraf.

112 quilòmetres de metro a tota la regió metropolitana

La proposta del PSC és que aquest territori disposi d'una xarxa de transport públic ferroviari equiparable a la que tenen les àrees metropolitanas de París o Berlín

SILVIA FRUITÓS

La Regió Metropolitana de Barcelona, amb 4,1 milions d'habitants, és la novena de les grans aglomeracions i àrees metropolitanas europees. I per contra, tot i l'aposta per fer més vies d'accés, accedir-hi diàriament és un infern cada matí i vespre per a molts conductors. Amb els anys, i

ma semblant a les línies RER de París, un sistema a mig camí del metro i dels trens de rodalies. "És com un metro de més llarg recorregut perquè arriba als barris de París, a tota l'àrea metropolitana i de cara enfora es veu com un tren però des de dins funciona com un metro", explica el responsable del PSC. De fet, altres àrees metropolitanas, com Berlín, ja han adequat sistemes ferroviaris integrats fora del nucli estratègic urbà.

El PSC preveu ampliar l'actual Pla Director d'Infraestructures

com més autopistes feien més cues hi havia, perquè els cotxes, en realitat, són com l'aïre, que ocupen tot l'espai que els dones. Per aquest motiu el transport públic, i especialment una bona xarxa de metro i de ferrocarrils metropolitanas que relligui el conjunt de la regió, és l'única manera, segons proposa el PSC-CpC, d'acabar amb el col·lapse creixent de Barcelona. L'augment de la mobilitat per carretera a la regió metropolitana és un dels factors sobre el qual els experts ja fa temps que alerten, i no només es tracta d'una mobilitat radial, d'entrar o sortir de Barcelona, sinó de moure's transversalment per tota l'anomenada segona corona, sobre la que pesa encara un gran deficit de transport públic. És en aquest punt que el Partit dels Socialistes planteja construir una nova xarxa de metro regional que relligui tot el territori, amb 112 quilòmetres de metro i de ferrocarrils, més enllà del que preveu el Pla Director d'Infraestructures del Transport de la Regió Metropolitana. "Si bé és evident que el PDI preveu una inversió d'1,2 bilions de pesetes fins el 2010 i

A la regió metropolitana prenen cada cop més protagonisme ciutats com Manresa, Granollers, Sabadell, Terrassa, Martorell, Vilafranca o Vilanova. En aquest sentit, l'objectiu del PSC-CpC se centra en estructurar tota la regió sobre la base d'aquest transport públic ferroviari: en realitat es tracta de fer una xarxa de transport públic de metro que arribi a tota la regió, i per tant amb una freqüència i una velocitat no com les de les línies de rodalies de l'actualitat -moltes vegades escasses- sinó molt més elevades.

APROPAR ENTRE SÍ TOTES LES CIUTATS

Actualment el sistema ferroviari metropolità el formen les xarxes de Rodalies Renfe i FGC. El PSC proposa afegir diversos enllaços i extensions a les línies actuals en un nou sistema ferroviari que tingui quatre nodes d'intercanvi principals on es creuaran les línies de ferrocarril i de metro: Sants, Sagrera, Diagonal/Passatge de Gràcia/Provença i Glòries. Així, la xarxa de Rodalies Renfe de Barcelona es compondrà de sis línies d'alta intensitat, travessant totes elles la regió metropolitana: les quatre línies actuals per dins de la ciutat de Barcelona utilitzant els dos túnels ja existents i aquí hi ha la novetat, dues noves línies per fora (la transversal pel Vallès i la Orbital). Els extrems de les línies d'alta intensitat seran Lloret, Sant Vicenç de Calders, Sant Celoni, Manresa i Vic, però hi haurà també extensions de càrter regional cap a Tarragona, Girona, Calaf/Cervera i Ripoll/Puigcerdà. Pel que fa a les dues línies de FGC (Baix Llobregat amb final a Plaça d'Espanya i Vallès amb final a Plaça Catalunya) que hi ha actualment, el principal impediment és que no travessen la ciutat de Barcelona, i això és resta potencial. La proposta del PSC és un nou esquema ferroviari que faci passants tant a la línia del Vallès com a la del Baix Llobregat, creant dues noves línies de metro exprés dins del continu urbà de Barcelona, i servint nous corredors al Vallès, Barcelonès Nord, Maresme i Baix Llobregat.

Es proposa traslladar el tren de la costa del Maresme a l'interior

fa una previsió de fins a 95 quilòmetres de nova xarxa, nosaltres proposem modificar els continguts i ampliar-lo", explica Manel Nadal, portaveu del PSC en matèria d'infraestructures. L'objectiu és abarcar molt més enllà de les Rondes i Collserola, englobar tota la zona de rodalies i relligar tota la segona corona metropolitana, conclou Nadal, "perquè el deficit del PDI és aquest, que deixa certa indefinició en aquest àmbit de conjunt". El PDI, que actualment s'està executant, ja suposa un avenç en la planificació de la nova xarxa de metros i ferrocarrils, amb elements tan importants com la línia 9 (la línia circular de Barcelona) o la línia 12 (del Baix Llobregat fins a Sarrià), "però cal relligar la xarxa perquè no només hi hagi l'anomenat metro del Vallès i del Baix Llobregat sinó que s'estengui al Maresme, al Vallès Oriental, al Penedès i al Garraf", aclareix Nadal.

Es tracta de construir un siste-

LA NOVA XARXA DE METRO REGIONAL PROPOSADA

- 1) **Metro del Maresme.** Reconvertir l'actual línia de Barcelona a Manresa amb un nou traçat per l'interior de les poblacions i que alliberi el front del litoral (supressió de la línia de la costa). A partir de Arenys caldria desdoblant la línia fins a Blanes i pertorgar-la fins a Lloret de Mar
- 2) **Metro del Vallès Oriental i Eix de la Riera de Caldes.** Aprofitar l'actual línia de Renfe de Barcelona fins a Vic un cop desdoblada, i redefinir les estacions i intercanviadors. Es construiria una nova línia en l'Eix de la Riera de Caldes.
- 3) **Nou metro del Vallès Occidental.** Nova connexió amb el Vallès que a partir de l'intercanviador de Glòries vagi a Sagrera i amb un nou túnel de Collserola cap al Centre Direccional de Cerdanyola -UAB, a Ripolllet, Barberà i Sabadell.
- 4) **Metro regional orbital.** És la construcció de la línia que uniria Manresa, Granollers, Terrassa, Martorell, Vilafranca i Vilanova.
- 5) **Rodalies i Regionals Vallès-Bages (línies Renfe).** Millora dels serveis actuals amb freqüència i velocitat per acostar Manresa a menys d'una hora de Barcelona.
- 6) **Metro de l'Anoia i del Bages.** Pertorgació de l'actual metro del Vallès i Baix Llobregat (FGC) cap a Manresa i Igualada.
- 7) **Travessia de la ciutat de Barcelona del metro del Llobregat i nova línia de metro del Barcelonès Nord i el Maresme.** La línia de metro del Baix Llobregat (FGC) continuarà per interior de Barcelona, pel nou intercanviador de Glòries, per arribar als pobles interiors del Maresme.
- 8) **Tren transversal metropolità** línia Vilafranca a Sant Celoni (sobre línia Renfe) desdoblament i bucle a La Llagosta - Mollet
- 9) **Llaç metropolità servei circular** de Barcelona.

MIQUEL FAÑANÀS CONVERSA AMB JOAQUIM NADAL L'home dels 221 municipis

Pastisseria "La Vienesa". Darrer diumenge de fires a Girona. Un parèntesi de creixent i tallat per parlar del seu peregrinar per terres gironines que en poc més de cent dies l'ha portat a visitar els 221 municipis i veïnats de la demarcació.

Bé, tots no perquè encara em queda Isovol, a La Cerdanya, que farà ben aviat." Esmorzar a tocar de l'ajuntament d'on va ser alcalde 23 anys ens porta inevitablement a comentar la importància del municipalisme, d'aplicar l'experiència acumulada en aquestes decisives eleccions al Parlament de Catalunya. "Aquesta experiència serveix, i molt, per detectar els pro-

blemes, per assumir com a pròpies les mancances i les deficiències que arrosseguen els nostres pobles i per això cal aproximar-se i trepitjar el territori ja que només d'aquesta manera es podrà fer la diagnosi que serveixi per aplicar les polítiques concretes i necessàries en cada cas."

En Quim Nadal és diputat al Parlament però, curiosament, aquesta és la primera vegada que s'estrena com a cap de llista per Gi-

rona. I val a dir que en aquest nou rol de líder del socialisme gironí ha fet una immersió a pulmó lliure en un territori que ja coneixia abastament però que ara li ha permès apropar-s'hi amb uns altres ulls i una altra mirada. "Vaig començar la precampanya el 16 de juny fent un viatge en tren fins a Portbou. Volia veure els darrers dels pobles per on anava passant, tenir una visió diferent de la que coneixia per carretera. Després, durant tot l'estiu he recorregut els pobles, les ciutats i les viles de les comarques, m'he entrevistat amb alcaldes i alcaldesses fossin del color polític que fossin, manifestant-los sempre el respecte institucional que es mereixen i he parlat ambells d'allò que els afecta, de problemes, de mancances, de necessitats i d'il·lusions". M'ensenyava un mapa de la província amb les localitzacions de tots els llocs visitats i

Des del juny, el cap de llista del PSC ha visitat totes les poblacions gironines i ha pres nota dels requeriments

Nadal ha comprovat que amb els pobles "GIU ha fet molta feina però queda molta feina per fer"

una llibreta d'apunts que la que utilitzava quan anava als barris de la ciutat en el seu temps d'alcalde, anotant-hi, però, ara, els requeriments rebuts, les seves impressions de les millores que caldrà fer quan a la Generalitat hi hagi un govern més sensible a les demandes dels petits municipis.

"La visió que esté dels pobles petits des de fora no és la mateixa que des de dins". La percepció del paratge idíl·lic es trenca quan em mostra la llibreta amb la llista de problemes enregistrats durant el seu peregrinar: carreteres i camins rurals en mal estat, manca d'habitatges perquè els joves no abandonin el poble, problemes de cobertura de mòbils... "Es vol potenciar el turisme rural però en alguns casos no es pot pagar amb

targeta perquè encara no ha arribat la línia telefònica". Alguns ajuntaments ni tan sols poden optar al PUOS perquè el seu mínim pressupost no els permet fer l'aportació municipal. En Quim Nadal ho té clar: "la igualtat ha de ser un valor que arribi arreu del nostre territori no només en nivell de renda sinó també en qualitat de vida."

I doncs que ha fet el govern de GIU que durant tants anys s'ha erigit en defensor dels municipis petits? "Molta feina, molta aparença, molt de rebombori però hi ha molta feina per fer. Alcaldes de GIU em deien que no tot són flors i violes i que a l'hora de la veritat no se senten ni ajudats ni protegits per aquest govern". En el seu periple pel territori, sense la moxilla estil Laborreta però amb un sarró per omplir de propostes de futur, Nadal apunta receptes a aplicar: "menys burocràcia, més proximitat, més escoltar la

gent i, per damunt de tot, apropar el poder de decisió per tal que les delegacions del Govern deixin de ser les empreses de missatge que són avui". El plegrí Nadal ha recorregut casinos de poble, cooperatives agràries, centres culturals, llars de jubilats, envellats de festa major, ha recollit propostes, suggeriments, demandes i queixes. Ha escoltat, ha pres nota i sempre ha estat ben rebut perquè com li deia aquell avi d'un poble del Pirineu "Ai, senyor Nadal!, dels pobles petits no se'n recorda mai ningú". Joaquim Nadal em diu que desmentir aquesta afirmació amb accions d'un futur govern de progrés és la prioritat que té més subratllada en la seva llibreta d'apunts.

TARRAGONA

LLUIS M. PÉREZ segons XAVIER AMORÓS

Des del sud divers i temporal

És hora d'anar a votar aquesta candidatura amb desig i esperança, però aquesta vegada, també, amb doble il·lusió. Tots els signes ens són favorables. Fa massa temps que esperem el canvi, i la corda no és pas eterna. Però els signes no tenen res de subjectius i finalment veurem a Pasqual Margall conduint la nostra política en versió pròpia des del govern de la Generalitat.

Amb tot, la il·lusió no s'acaba aquí. Ens la porta també la nostra llista, una contribució humana excepcional del gran sud de Catalunya. (el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre i la Ribera, amb la Conca de Barberà renovadora, el Priorat rescusat i el Baix Penedès proper) que és, en aquesta ocasió, en aquestes eleccions autonòmiques del 2003, la qualitat del grup d'homes i dones singularment destacat i cohesionat que presenta el PSC. Els electors ho comprovaren en sospesar les qualitats humanes que es poden deduir de les professions respectives i també per la seva representativitat en un territori no gens uniforme.

Aquesta candidatura de PSC-Ciutadans pel Canvi al Parlament de Catalunya dins la Demarcació de Tarragona, l'encapçalada l'Alcalde de Reus i a la llista el segueix l'alcalde de Tortosa. Sóc reusenc i puc donar fe detallada de tot el que tinc més pròxim. Per diverses circumstàncies, he vist treballar durant anys l'alcalde actual, Lluís Miquel Pérez Segura, des que ell era un adolescent, en diversos organismes, en tasques que indiquen el seu esperit conatural de servir la ciutadania. L'he vist jove i en càrrec de responsabilitat i confiança al Centre de Lectura, l'ateneu reusenc fundat el 1859. L'he vist, i no pas jo sol-molt aviat, com a polític i conec el seu lliurament total a les tasques que li corresponien, la seva voluntat absolutament desinteressada en servir la comunitat, en

acceptar i mantenir les feines en acte de servei, en realitzar esforços, poc concebibles en altres persones, per arribar en pleitud a tot arreu. Mentrestant treballava a la banca en llocs emergents i enllustria la llicenciatura a la Universitat Rovira i Virgili. L'he vist també de regidor, de tinent d'alcalde de Cultura i finalment d'alcalde després d'haver estat 7 anys diputat a Corts a Madrid (vam coincidir algun temps en el meu segon mandat de Senador) on feu una admirable labor en la comissió de pressupostos, una labor que demana rigorisme i esforç inajornables. A la llista, al número 7, hi ha un altre reusenc, una persona jovesíssima, Francesc Vallès, nascut a Reus el 1971, doctor en Dret i professor de Dret Constitucional per la Universitat Autònoma de Barcelona, home destacat entre els docents més joves de la UAB.

En aquests moments, Lluís Miquel Pérez Segura, és, a Reus, un alcalde generós, humà i exigent amb si mateix que ampliarà la seva acció local i territorial amb la feina que li reclami l'escó de diputat del Parlament sense cap signe que denoti un major esforç per a rendir amb l'eficàcia i la qualitat que sempre l'han caracteritzat.

Encapçalats per Lluís Miquel Pérez Segura, l'home transparent, honest, que sent un respecte religiós per a la política i per a l'activitat que la nodreix com a única font d'energia i tancant la llista la personalitat admirable de Montserrat Duch, Senadora i Diputada al Parlament, aquest grup de dones i homes -en semblant proporció- són als carrers de la nostra Catalunya meridional amb el convenciment que han de contribuir poderosament, banderans per Pasqual Maragall i amb els matius propis, a establir i descabellar el canvi inajornable que Catalunya espera i necessita.

GIRONA

JOAQUIM NADAL segons JOSEP Mª FONALLERAS

En Quim: un luxe, un futur

En Quim Nadal és un animal polític. I ho dic amb totes les lletres i sense cap més acotació. Gaudeix, doncs, de virtuts pròpies del seu regne: intuïció, pulsio, instint de supervivència. Tot això, és clar, passat pel sedàs del coneixement històric, d'una curiositat proverbial, d'un discurs que és a mig camí de l'arenga i la reflexió. La seva peculiar corpolència ha provocat, al llarg de la seva trajectòria, un munt de metàfores i de sobrenoms, justament perquè era fàcil d'identificar el cos amb el que l'esperit prometo i ensenyava.

El cert és que, de nen i de jove, Quim Nadal tenia tots els números per ser el primer de la classe, amb tot el que una cosa així té de bo i de dolent. Aquelles ulleres de pasta, gruixudes, aquell posat seriós i circumspecte, anunciaven un catedràtic en potència i, alhora, una personalitat discreta, tímida, tancada en la torre de l'ivori de la recerca i la do-

cència. Quim Nadal, però, va descobrir a temps que allà dins hi dormia, amagat, l'animal de rastre inoblidable. Es va deixar vèncer per aquesta inèrcia i, a més a més, va poder inocular a la bèstia tota la càrrega teòrica, totes les males tates de reflexió que ja duia a sobre com a equipatge de l'intel·lectual.

La barreja va tenir (i té) les conseqüències d'una deflagració, perquè en aquest còctel encara hi havia més ingredients. L'animal polític documentat va esdevenir un animal polític documentat i sentimental. Parlo de la seva tirada cap a la música melòdica, de les excursions literàries, i d'una tendresa que es consolida cada dia més, com si posés els ciments de l'avi que un dia o un altre serà.

El potser es pensa que, quan el truco per comentar-li un article o un discurs, ho faig amb un deix de sornegueria. Se'ni quivoca. Ben poques vegades li dic res

sobre política. Necessito, això sí, fer-li saber que quan diu el nom dels arbres i l'escat de la tardor, quan navega amb una sintaxi cada cop més fluida per les platges que el van acollir de petit, és aleshores quan m'emociona i em complau. Li ho faig saber, això sí, tot fent broma, perquè, en alguns casos, no sabem dir que estem algun sí no és sota milers de capes d'ironia i de distància.

Si només fos un polític, un animal amb saviesa i coneixement, amb honradesa, amb sòlides conviccions progressistes i nacionals, ja en faríem prou. A un administrador, no gosaria demanar-li gaire res més. Quim, però, és també la persona que plora i que s'embadaleix amb les tonalitats de les fulles, amb el perfum de les paraules que expliquen com som. I això és molt. És un luxe. Saber que hi és, és tota una garantia de futur.

LLEIDA

JORDI CARBONELL segons JESÚS RIVEROLA

Política de llarg recorregut

Parlar d'un polític sempre és complicat. Parlar d'un polític candidat encara ho és més. Les dificultats, però, baixen el llistó si el polític candidat del que has de parlar no és un estrany sinó algú que coneixes des de fa temps. Aquest és el cas que ens ocupa ja que Jordi Carbonell és un polític que ha recorregut diferents estaments de l'administració pública, tant des de la vessant de la gestió com de la tècnica, i per tant, no és cap "bluf". A ningú se li escapa que els grans temes que domina són els relacionats amb l'agricultura i l'economia, tot i que es defensa prou bé quan ha de tractar qüestions relacionades amb el territori que l'ocupa. Si el canvi que representa aconsegueix res-

ponsabilitats de govern, el primer que li demanaran els lleidatans és que lluti per fer realitat una de les frases que més està utilitzant en aquesta campanya: "Lleida ha de ser decisiva".

Jordi Carbonell és prudent, una característica molt lligada a la manera de ser dels lleidatans i de la qual els pàgines ens han contagiats a la gent de ciutat. Mai pots assegurar si hi haurà una bona collita perquè la climatologia és incontrolable, com ho són els preus dels productes del camp si realment hi ha una bona collita.

Tots estem acostumats que en les campanyes electorals tothom prometi coses que després queden a la calaixera de les bones intencions. Carbonell

promet amb prudència i aquesta és una virtut que cal agrair-li. I és que la prudència no està renyida amb que un estigui convençut del que diu i de les idees de defensa. Tot el contrari. Fer volar coloms està molt bé per a un electorat immadur, però el nostre sap distingir entre la realitat i la ficció i és molt perillós enganyar-lo.

Jordi Carbonell, per la seva experiència en el món de l'empresa privada, sap que a la gent de les cooperatives no se'ls pot demanar duros a quatre pessetes. En el món de la política tampoc, encara que sembli més fàcil, perquè al final el que compta és que continuïn pensant que ets un personatge honrat.

DIÀLEGS

Entrevista a
Anna Veiga

Dirigeix la secció de biologia de l'Institut Universitari Dexeus, pertany al Comitè Europeu per a la Reproducció Humana i d'Embriologia.

"És una vergonya donar més diners per ajudar Bush que per fer recerca"

DIDAC BOZA

—La reproducció assistida en els àmbits científics on les coses no estan tan malament aquí a Catalunya. Hi ha suport públic?

—L'impuls dels poders públics en el camp de la reproducció assistida és nul. Els centres públics tenen unes llistes d'espera enormes i pràcticament no s'hi fa recerca.

—La legislació general de l'Estat és ajuda?

—En aquests moments està debatent un canvi de la llei de reproducció assistida i és molt necessari, sobre-tot pel que fa a la recerca en embrions. La medicina regenerativa i la recerca a partir de cèl·lules mare està avançant molt al món. Aquí encara estem discutint si podem fer servir o no els embrions sobrants en les tècniques de reproducció assistida per fer aquest tipus de recerca.

—Però a Espanya havíem tingut una de les lleis més avançades, no?

—Sí però era de 1988 i des de llavors ha canviat molt el panorama. Avui necessitem que la llei s'adeqüi a les possibilitats tècniques actuals. En canvi, el projecte de llei que s'està tramitant ara vol restringir el nombre d'embrions que es puguin congelar i amb això es limita molt les possibilitats d'èxit per les parelles que fan tractament de reproducció assistida. A més, no es planteja poder fer recerca amb els embrions sobrants, es permet únicament el seu ús per un projecte reproductiu. Tancar aquesta porta per al futur és un autèntic desastre.

—O sigui, que vostès els científics necessiten políticament amb amplitud de mires...

—Absolutament, i que ens escoltin. El que ha succeït en els darrers anys a Espanya és que ens hem reunit moltes vegades amb les autoritats però no ens han fet ni punyeter cas. Crec que en el camp de la recerca i la tecnologia els polítics han

de ser experts —cosa que passa en poques ocasions— o buscar-se gent que els assessori bé.

—El debat entre ciència i ètica és un dels grans dilemes del nostre temps?

—Cada vegada ens hi trobarem més. No tot el que és tècnica i científicament possible és acceptable èticament. I crec que és tota la societat qui ha de determinar el que es pot fer i el que no. Però per això, cal que la societat tingui informació.

—Vol dir que algunes posicions conservadores ho són per falta de dades?

"Necessitem políticament que ens escoltin, ara no ens fan ni punyeter cas"

—Fins fa molt poc parlàvem de la fecundació in vitro i la gent s'imaginava no sé quina mena d'experiments de laboratori. Si la gent pensa ara que fer clonació terapèutica per aconseguir línies de cèl·lules mare que permetin curar determinades malalties vol dir que d'aquí a quatre dies estarem fent clons humans és una altra bestiesa.

—Quin és el panorama general de la ciència al nostre país?

—Molt depriment. Hi ha poca dotació i la poca que hi ha costa molt que arribi. Darrerament s'ha volgut fer tornar a molta gent que estava fent recerca a l'estranger perquè aquí no havien trobat sortides. Després d'haver tornat, molts d'aquests investigadors es troben sense els ajuts que els havien promès.

—Què li demana al nou govern que surti de les eleccions catalanes?

Més fons per a la recerca, més dotació pressupostària. És una vergonya que s'estiguin utilitzant més fons per defensa que per recerca en el nostre país. De què i per què ens hem de defensar? Per donar suport a Bush i la seva guerra a l'Iraq? És imprementable.

—El cas de vostè desmenteix les estadístiques sobre les dones amb un paper rellevant en l'àmbit professional.

—Jo em sento afortunada pel fet de poder treballar en el que m'agrada. Sóc conscient que, malgrat que en el meu cas no hagi estat tant evident, les dones tenim desavantatges molt importants en tots els camps, i també en el camp científic. Hi ha molt poques dones en llocs de responsabilitat, també en la recerca.

—Per què passa això?

—A la Universitat Pompeu Fabra, dono classes de cinquè de Biologia i veig que hi ha només dos o tres nois per unes cinquanta noies. Això passa a totes les carreres científiques. Al final, però, són els homes els que puguen en el terreny professional, perquè ells poden dedicar tot el seu temps a la seva carrera i no han de parar si volen tenir fills.

—Què s'hi ha de fer?

Demano als polítics que, d'una vegada per totes, facin que les dones puguem desenvolupar la nostra tasca professional en les mateixes condicions que els homes. Tampoc en això s'ha ajudat gaire en els darrers anys, aquí a Catalunya.

Entrevista a
Rosa Cullell

Consellera delegada del Grup 62

"A vegades el canvi és bo i genera creativitat"

—Felicitats. No és freqüent trobar dones en llocs de primera responsabilitat en grans grups empresarials com és el seu cas.

—És una situació semblant a tot Europa. Això canvia més a poc a poc del que voldríem encara estem molt lluny dels països nòrdics o dels Estats Units.

—Què han de fer els governs catalans que no s'ha fet encara per corregir aquesta situació?

—S'ha de propiciar que s'acceleri una mica aquest canvi sinó trigarem un segle més a aconseguir la igualtat. En els partits ja s'han adoptat mesures per fer que les dones estiguin més ben representades. Potser seria el moment de parlar amb les empreses perquè les seves direccions siguin més representatives del que és la societat.

—No serà que només s'ha superat el masclisme confessat però queda un masclisme silenciós?

—Els canvis culturals i socials triguen més que els canvis legislatius. Tu pots legislar però no canvies la manera de fer de les persones. De tota manera, s'han fet moltes passes endavant. Segurament la gran revolució en el món occidental durant l'últim segle és la de les dones. Ara les dones joves són dones que han tingut accés a l'educació com els homes i això també accelerarà el canvi.

—Continuem essent la primera potència d'Espanya en el món editorial o també en això ens hem deixat prendre el terreny?

—El sector editorial a Catalunya continua essent molt important. Dues de les grans empreses que editen a Espanya, Planeta i Mondadori, estan a Catalunya. El que ha passat en els últims 20 anys és que s'han perdut empreses mitjanes del sector. Ara hi ha empreses molt grans i, fins i tot multinacionals i empreses més petites. En queden poques entremig i seria bo pel teixit editorial català que hi haguessin més empreses de tamany mitjà com Grup 62.

—És cultura catalana tota aquella que s'escriu i es parla en català o la que es viu i es treballa a Catalunya?

Foto: PEPÉ ENCINAS

—Cultura catalana és la que es fa a Catalunya. Marsé, Mendoza són escriptors catalans que escriuen en l'idioma que escriuen. Però no podem oblidar l'importància d'una llengua per a un poble i el català necessita mesures per impulsar-lo.

—Crec que els catalans estem ben informats?

—Tenim grans grups informatius i falta d'informació no n'hi ha. El que posar sí que trobem a faltar és una certa independència de la informació. És important no haver de llegir entre línies.

—Què ha de canviar a Catalunya a partir del dia 16?

—El canvi o l'alternança són bons en sí mateixos. No perquè Catalunya vagi malament. Catalunya segueix produint gran part del producte interior brut espanyol, però crec que a vegades el canvi és bo i genera creativitat i nous moviments. Penseu també que si hem de canviar alguna cosa és el finançament de l'autonomia.

—Demani una cosa al nou govern.

—Com que represento una editorial, jo demano al nou govern que es prengui seriosament el foment de la lectura. Estem perdent aquesta batalla als instituts i a les escoles. Calen mesures de suport a la lectura com s'ha fet amb el teatre i la música.

—En català i en castellà, s'ha d'aconseguir que es lleixi més, per plaer i entreteniment.

El protagonisme, per a les dones

A primera fila, d'esquerra a dreta, **Manuela de Madre** i **Carme Valls**, candidates del PSC-Ciutadans pel Canvi; **Marta Angelat**, actriu; **Lourdes Muñoz**, secretària de la dona del PSC; **Francesca Puigpelat**, catedràtica de filosofia del Dret; **Àngeles Amador**, ex ministra de sanitat. Al mig, **M. Elena Mora**, presidenta de Joves Empresàries; **Diana Garrigosa**, **Blanca Garcia Manzanares**, diputada al Congrés per Navarra. Al fons, **Silvia Coppulo**, periodista; **Carme Alborch**, ex ministra de cultura; **Pasqual Maragall**, **Juana Serna**, diputada per Alacant; **Rosa Conde**, ex ministra portaveu del Govern i l'arquitecta **Beth Gali**.

igualtat d'oportunitats en el món laboral i garantir la presència paritària de les dones en tots els àmbits de decisió política són dos dels grans pilars del PSC en matèria de dona. Aquests objectius s'han d'acomplir amb una nova llei electoral catalana que iguali la presència d'homes i dones a les llistes. Els drets de les dones i la igualtat d'oportunitats al treball passa també per evitar els acomiadaments de les dones embarassades, per trencar amb l'alt índex d'atur —en la franja d'entre els 30 als 39 anys, les dones aturades són el doble que els homes— i promoure pactes amb el teixit empresarial per desenvolupar Plans d'Igualtat d'Oportunitats. D'altra banda, el PSC es nega a "tancar els ulls" —diu— davant la xacra social de la violència de gènere que actualment es cobra a tot l'Estat una víctima per setmana i que es calcula que afecta unes 100.000 catalanes. Per aquest motiu el programa socialista aposta per crear una fiscalia específica de violència de gènere i reforçar els centres d'acollida: un d'Acollida d'urgències a cada una de les set regions, 2 noves cases d'Acollida, la primera Casa d'Atenció integral de llarga estada i 7 pisos nous tutelats amb 35 noves places.

ANTONI TRAVERIA ENTREVISTA PERE CASALDÀLIGA, BISBE DE SAO FÉLIX, AL BRASIL

"El neoliberalisme exclou la gran majoria de les persones"

Aquest cristià d'aspecte fràgil és una referència a l'Amèrica Llatina i més enllà. Va arribar al Brasil el 1968 i tres anys després va ser ordenat bisbe de Sao Félix do Araguaia, al Matto Grosso. Els que hem tingut l'oportunitat d'anar-lo a veure quedem atrapatats per la seva capacitat intel·lectual, la senzillesa, la lògica del seu pensament i el compromís amb la solidaritat i la germanor. Un home bo. Casaldàliga, va néixer a Balsareny fa 75 anys. Li arriba la jubilació com a bisbe, però pensa continuar treballant al Brasil com a sacerdot i impulsant la Teologia de l'Alliberament.

Pere Casaldàliga viu al Brasil des de 1968 dedicat a la solidaritat.

Antoni Traveria ha estat corresponsal de TVE a Sudamèrica.

—Com li agrada que li diguin?
—Em podeu dir Dom Pedro, bisbe Pere o Pere, senzillament. (Somriu) El que és important és que ens entenguem comunicant-nos.
—José María Aznar acaba de visitar oficialment Brasil. Després de reunir-se amb el president Luiz Inácio Lula da Silva ha dit que tan sols l'ortodòxia liberal és garantia pel creixement i la sortida del desenvolupament d'un país com Brasil...
—Tinc molta por d'aquesta ortodòxia que defensa Aznar, perquè es al servei d'algú i no a favor de la majoria del poble. Quan les coses van bé pel Fons Monetari Internacional, al Tercer Món sobretot, van malament pels pobles. El neoliberalisme és un capitalisme exacerbat que exclou a la gran majoria de les persones. Una cosa és la macroeconomia, que serveix per a les grans multinacionals i per a alguns privilegiats, i una altra és l'economia diària de subsistència en la que estan instal·lats milions d'éssers humans.
—Es mantenen les il·lusions i esperances dipositades pels brasilers en el projecte polític i social del president Lula en l'elecció d'ara fa un any?
—Estem una mica impacients. Creiem en ell, el coneixem prou bé i sabem de la seva in-

tegritat. Però el mateix ha recordat que només és el president del govern. Hi ha molts i molts condicionaments. Mantenim l'esperança, però ha crescut la impaciència. Hi ha greus problemes que demanen solucions urgents. Per exemple, la reforma agrària, les desigualtats socials, l'atur i la violència. Els problemes reals del poble. Ja hem donat prou crèdit a les grans institucions mundials de les finances, ara mirem de donar crèdit, confiança i resposta a les grans necessitats del poble.
—Potser el nivell d'exigència al govern de Lula és més alt que a qualsevol dels executius de tota la història del Brasil.
—És veritat que s'han fet moltes coses en pocs mesos. Hi ha més llibertat en certes institucions oficials. Lula ha de ser conscient que està envoltat pel conjunt del poble. Però hi ha una pesada herència molt forta a nivell nacional i internacional. Lula ha adoptat una posició molt digna respecte l'ALCA (Associació de Lliure Comerç, de les Amèriques) la gran amenaça que pesa sobre tota l'Amèrica Llatina. També va tenir una posició valenta denunciant la guerra i la invasió de l'Iraq i el paper que juga Bush al món. Em consta que fa pocs dies, Lula va dir a un grup d'amics íntims que es considerava una persona angixada perquè sap el que vol, sap el que necessita el poble però no té tot el poder a les seves mans.
—Ricardo Lagos a Xile, Néstor Kirchner a l'Argentina, Lula al Brasil, fins i tot a Colòmbia s'ha produït un canvi de tendència en el suport a les formacions de l'esquerra...
—La situació de canvi a l'Argentina per exemple i la manera com tracta Kirchner les

relacions amb els Estats Units amb els altres països de l'Amèrica Llatina, és molt esperançadora. El Mercosur té ara una altra perspectiva. Es tracta de reforçar la relació i la integració llatinoamericana abans de poder dialogar amb dignitat amb els nord-americans.

—A Catalunya, hi ha eleccions el proper 16 de novembre i poden suposar un canvi significatiu a Generalitat després de 23 anys de govern de centre dreta. Quina reflexió es fa un català des de tan lluny?
—Tinc interès que els governs estiguin formats per persones molt properes al poble. Estem cansats de governs dictatorials, però també de governs populistes. Volem governs populars, en el ple i autèntic sentit de la paraula. El que jo voldria a Catalunya és que, tot i defensar la seva identitat i autonomia, fora cada vegada més una terra, un poble solidari dins de la mateixa Europa i sobretot envers el Tercer Món. Dic sempre que Catalunya és muntanya i mar. Muntanya endins i mar enfora. Catalunya hauria de ser sobretot aquest enfora, la solidaritat efectiva.

—"Quan es diu que l'Església no és una democràcia, responc que hauria de ser més que una democràcia"

—Manté encara la seva decisió de no tornar a viure a Catalunya?
—Vaig prendre aquesta opció, es podrà dir que es un radicalisme excessiu però la mantinc. Estem units, us estimo, m'estimen. Estimo Catalunya, Espanya, Europa, el món, però em quedo aquí. Com hem fet sempre, de lluny també podem fer comunitat i solidaritat.
—La Teologia de l'Alliberament de la que vostè participa, és una eina del passat o té encara vigència?
—És impossible que la humanitat hagi estat

creada i tingui futur si es tracta de privilegiar una minoria, deixant el 80 per cent fora d'uns drets substancials. Aquesta realitat que vivim al món ha de canviar. Malgrat tot, continuo pensant que avui la humanitat és millor que ahir, i demà serà millor que avui. Continuem pecant i fent bestieses però tenim una nova consciència amb unes noves actituds. Anem cap a una humanitat més adulta, més lliure i més agermanada. Més amiga de la vida.

—I a l'Església Catòlica, quin paper li correspon en aquesta societat del segle XXI?
—L'Església només és l'Església de Jesús si és l'Església dels pobres i els exclòs. Hi ha tres problemes estructurals a l'Església Catòlica: el fet que el Papa sigui cap d'Estat, el fet que en la pràctica sigui una monarquia absoluta i, en tercer lloc, una mena de papisme tradicional que fa que enlloc de viure el ministeri del Papa d'una manera fraterna, lliure i adulta, es visqui d'una manera infantil, confonent la fe amb una mena de poder total que no pot ser ni examinat ni contestat fraternalment. Quan es diu que l'Església no és una democràcia, responc que hauria de ser més que una democràcia.

—La seva feina és coneguda i també reconeguda arreu del món. Ara arriba el moment de la seva jubilació com a bisbe en complir 75 anys. Què pensa fer o què li deixaran fer tenint present les seves difícils relacions amb el Vaticà?
—Si no hi cap problema especial per causa del nou bisbe que vingui a substituir-me, continuaré a la regió. De totes maneres continuaré sent, espero, un cristià normal i faré feina de capella treballant en aquestes grans causes de la problemàtica indígena, de la possessió de la terra, de la integració i la solidaritat llatinoamericana. Escriure una mica, i atès que soc molt xerriaire, parlar. I també preparar-me per l'arribada a la casa pairal, perquè son ja 75 anys els que tinc. Espero continuar una vida força normal.

perquè l'esquerra arribi a governar. Una esquerra plural, transgressora i progressista. Una esquerra capaç de trencar d'una vegada la dinàmica de desil·lusió creada durant tants anys per Convergència i Unió. Una Esquerra desacomplexada i forta amb plena capacitat d'estar per i amb el poble. Una Esquerra dialogant i oberta que faci de Catalunya un país diferent. Un canvi, en definitiva, que a partir del dia 16 pugui acabar amb l'actual continuïsmes.

Marti Mancilla Muntada, Granollers

les teves opinions

Fes-nos arribar les teves opinions a través del correu electrònic info@zetnia.info

► Molts empordanesos i gironins esperem que quan governi en Maragall no permeti la destrucció de Portlligat (Cadaqués) amb la construcció d'un port (ara en diuen dàrsena pesquera i de serveis) del tot innecessari en un lloc conegut mundialment (Parc Natural del Cap de Creus i Casa Museu de Salvador Dalí), a més, en l'any Dalí 2004. Un projecte obsessiu de CIU durant més de 20 anys, ara recuperat in-

congruentment per ERC. Seria un escàndol que un Parc Natural es permetés una cosa així, quan el que hem de fer és protegir com a més alixar la natura. Endavant!

Àngels, Figueras

► "16-N: continuïsmes versus canvi" —No puc ni vull evitar la meua il·lusió—que no il·lusionisme—

AGENDA

del 9 al 14 de novembre

Diumenge 9

12:00h

Acte central Lleida

Al Pavelló de Pardiñyes, amb Pasqual Maragall, Jordi Carbonell i Antoni Surana.

13:00h

Acte electoral a Vila-seca

Amb Carme Chacón i Lluís Miquel Pérez.

14:00h

Paella popular a El Vendrell

Amb Carme Chacón, Lluís Miquel Pérez i Martí Carricer.

Dilluns 10

matí

Visita a Vic

Els candidats per Barcelona i Pasqual Maragall visitaran la ciutat.

12:00h

Trobada amb sindicats

Lluís Miquel Pérez i Teresa Carrera es reuniran amb representants sindicals a la Casa del Mar de Tarragona.

19:00h

Programa d'esports a Lleida

Presentació del programa d'esports al Casino Principal amb el cap de llista, Jordi Carbonell.

19:30h

Propostes d'ensenyament a Tarragona

Acte públic de presentació a l'Antiga Audiència de Tarragona amb Lluís Miquel Pérez, Teresa Carrera i Carme Mas.

20:00h

Acte central a Sabadell

Amb Pasqual Maragall al pavelló de Gràcia.

Dimarts 11

matí

Visita a les Terres de l'Ebre

Amb la presència de Pasqual Maragall i dels candidats de Tarragona.

20:00h

Acte central Tortosa

A l'Auditori Felip Pedrell, amb Pasqual Maragall, Joan Sabatés i Marcelino Iglesias.

Dimecres 12

Dinar a Tribuna Barcelona

Pasqual Maragall intervindrà al dinar d'aquest fòrum.

19:00h

Acte central a Valls

Amb Lluís Miquel Pérez i Manuel Royes, al Teatre Principal.

20:00h

Acte central a Girona

Pasqual Maragall i Joaquim Nadal protagonitzaran l'acte al poliesportiu Palau.

20:00h

Acte central a El Vendrell

Amb Lluís Miquel Pérez, Martí Carricer i la diputada Leire Pajín a La Lira Vendrellenca.

Dijous 13

20:00h

Acte central de campanya

Acte central de campanya al Palau Sant Jordi amb Pasqual Maragall i José Luis Rodríguez Zapatero.

Divendres 14

matí

Visita al Camp de Tarragona

Pasqual Maragall visitarà durant tot el dia El Vendrell, Montblanc i Tarragona.

20:00h

Miting final a Reus

Al Teatre Fortuny amb Pasqual Maragall i la candidatura de la província de Tarragona.

Margarita Rivière entrevista Fernando Trueba

Se sent ciutadà del món, no podia ser d'altra manera. Madrileny, 48 anys, ha dirigit 11 pel·lícules, entre les quals 'Belle Epoque', que va guanyar un Oscar el 1992.

A més de guionista, és productor, tant de cine com de televisió. Actualment treballa en tres projectes, un d'ells amb un guió de Juan Marsé. En aquesta entrevista, feta per telèfon i correu electrònic, assenyalava sense complexes el mal ús de la televisió.

—Què et preocupa i què t'agrada del món ara mateix?

—Em preocupa l'atonament de la gent en els països desenvolupats a través de la televisió, que s'ha transformat en una arma de manipulació i de 'deseducació'. M'agrada que la gent s'interessi pel que passa al món, no només a casa seva. Crec que si Europa no redefiniu el paper de la televisió, tant pública com privada, la televisió acabarà amb aquest somni anomenat Europa en molt menys temps del que creiem. No menyspreem l'enorme poder destructor de la ignorància.

—Defineix-me la globalització.

—La globalització és prendre consciència que tots pertanyem a una única raça i tenim una única nacionalitat.

—En un moment en què mana l'economia, quin és el paper dels polítics?

—Els polítics travessen una mala època. Cada vegada són més idiotes. La majoria són titelles en mans d'empreses i grups financers.

—El govern actual d'EUA tracta d'exercir un poder unilateral i imperial, és un símptoma dels problemes de la política?

—L'actual administració americana està formada per un comandament ultradret que no es preocupa del bé del seu país sinó dels seus negocis. I que ha dut el món a la pitjor crisi des de la segona guerra mundial. Espero que algun dia els americans siguin jutjats per això. M'ig món ja ho ha fet i els ha condemnat. La majoria del poble americà està absolutament desinformat del que passa fora del seu país i molt mal informat del que passa dins.

—Quina és, en la globalització cultural,

"La televisió és un mitjà fantàstic utilitzat pel mal"

la influència dels nord-americans?

—L'americanització del món ja va ser denunciada com una cosa perillosa des de principis del segle XX. Crec que hauríem de copiar tot allò bo que tenen, que és molt. La cultura del segle vint no s'entén sense els Estats Units. La seva aportació ha estat enorme, rica i viva en tots els camps. Però molt especialment en la literatura, el cine i la música. El cine americà va ser el millor junt al francès en l'època daurada. Avui en dia és dels pitjors del planeta.

"Els mitjans fan el joc al poder quan creen un individu ignorant"

—Com influeix al seu treball la globalització cultural?

—Jo he rodat pel·lícules a Espanya, Portugal, Estats Units, França, la República Txeca i en els meus equips sempre hi ha hagut gent de moltes nacionalitats.

—Paul Schrader em va dir que el cine està perdent el seu pes perquè els mitjans de comunicació en general s'han convertit en els 'cuentistes globals'. Hi estàs d'acord?

—El cine perd 'pes' perquè s'ha convertit en una fàbrica de videojocs. Els mitjans de comunicació estan fent el joc al poder en ser l'arma clau per crear un nou tipus de ciutadà ignorant, estúpid i manejable. Això és la fi de la democràcia.

—Quin creus que és avui el paper dels mitjans de comunicació?

—Avui no tenen cap paper. Fa bastant que han perdut els papers. Estan al servei de

grans conglomerats econòmics i polítics. Els diaris lleugers es compten amb els dits d'un monyó. La televisió, avui per avui, és il·legible. L'analfabetisme de la televisió és el pitjor de tots. La televisió és un mitjà fantàstic que és utilitzat pel mal la major part del temps.

—Què esperes com a individu dels mitjans de comunicació en general?

—Que estiguin al servei de la societat, donant informació veraç i contribuint a l'educació de les persones.

"Tinc molt bona imatge de Maragall, no sembla un polític"

—Crees que Europa forma part d'aquesta globalització cultural?

—La globalització és un major contacte i intercanvi entre les cultures, no necessàriament l'homogeneïtzació.

—Et sents europeu? En què?

—Em sento europeu en la mesura que Europa representa encara, no sé per quant de temps, una cultura de la diversitat. Em fa sentir orgullós que Europa sigui un lloc on la pena de mort no existeixi. Per mi, Europa és Shakespeare i Cervantes, Voltaire i Diderot, Balzac i Chejov, Picasso i Matisse. Europa és clau en el disseny d'un nou món, amb unes relacions culturals i socials basades en la justícia i la solidaritat.

—En quina mesura creus que tot això ens afecta a nosaltres, espanyols?

—Tots estem immersos en una aventura comuna. Els espanyols hem fet un paper

molt negatiu respecte el projecte europeu, alineant-nos amb el més ultradret i retrògrad del món actual.

—Som una potència en 'premsa rosa'. Com ho veus?

—Em repugna. No llegeixo aquesta merda ni en el tren, ni a la platja. Hauria d'estar prohibida. És un atemptat a la llibertat i a la cultura.

—Què li demanes tu a un polític espanyol?

—Que sigui honrat i progressista. Que es preocupi menys de la foto i de la seva imatge. Que parlin com a persones, no com a polítics. Que no repetixin totes les frases que diuen. Que compleixin el que prometen. Que es barregin amb la gent real i passen menys temps en les seues dels partit, plenes de gent rara.

—Quina imatge tens de Maragall?

—Molt bona. Tan bona que a vegades no sembla un polític.

—Com a ciutadà, què penses que hauria de fer la política i els polítics per no ser una cosa 'a part' de la gent?

—Abans que res, vigilar perquè la democràcia no es degradi i es desvirtui. Després de segles de guerres i massacres, això és tot el que hem estat capaços d'inventar per conviure. No és perfecte, està molt lluny de ser-ho. Però en comptes de treballar per destruir el que tenim, hauríem de treballar per perfeccionar-ho i desenvolupar-ho. Estem només en el punt de partida. Encara que molts partits i polítics no tenen el menor interès en tractar les qüestions fonamentals. Estan instal·lats en la misèria de la política quotidiana i no hi veuen a llarg termini.

Jaume Badia

El Canvi al meu país

// Al meu país em sento en terra estranya" diu un vers de François Villon, poeta francès del segle XV. I això és precisament el que he tingut la impressió, durant 23 anys -massa anys per una vida- que pretien que sentís corifeus del partit-règim que ens ha governat i atenallat. Al meu país com en terra estranya, a la meua cultura com si fos forana, als meus gustos com si no fossin geniu o propis, a les meues idees polítiques com si no hi cabessin... buf! quant de sectarisme, quanta apropiació, quanta innecessària exigència d'explicacions! El meu país, el país del qual jo em sento i vull ser ciutadà, necessita un canvi. El necessita, el canvi polític, perquè també aquí la meitat dels habitants han estat vistos políticament com una cosa una mica estranya, com una nosa mal impostada, com una suportable relació cost-benefici. Massa gent hi era però no n'era, segons ells. Perquè el meu país, el país que m'acull, té una doble moral molt estesa. Tot ben repartit, però no gaire barrejat. Tothom té drets, però uns tenen un dret més dret. El meu país necessita un canvi. Necessita, per dir-ho molt breu, deixar de ser convergent per ser efervescent. És una manera de dir que tot allò que ha estat introspecció defensiva ha d'esdevenir explosió generosa, permeable i porosa. Mai com ara havia sentit i defensat que els polítics no són iguals, que les polítiques són molt diferents, que les idees compten. El que està en joc el dia 16 de novembre és que Catalunya guanyi la normalitat o que els llibres d'història puguin acabar incloent una frase imposable: a Catalunya, després de quaranta anys de franquisme, n'hi va haver trenta-cinc de pujolisme. Diu en Pasqual Maragall que d'aquí a un parell d'anys ens en farem creus. Me'l crec. Crec que ningú no pot imaginar-se, avui, la dimensió desconmunt de tot el que pot i ha de canviar. Perquè 23 anys poden esbiaixar tant el camí que sembli que només n'hi ha un. Poden fer que generacions senceres no concebin que hi ha altres móns. I una altra Catalunya és possible. Comença el 16-N del 2003.

www.maragall.org